

Китоби Дониёл — Рақами сию як

Огоҳии Амрико: аҳамияти тафсири Дониёл барои имрӯз

Jeff Pippenger

2023-12-26

Навишта бар девор ва тафсири Дониёл ба Балшассар ҳукми ниҳоиро бар зидди ҳам шохи муртадонаи Ҷумҳуриҳо ва ҳам шохи муртадонаи Протестантии Иёлотӣ Муттаҳида ифода мекунад. Таърихи ибтидоии ҳам падарони муассиси Иёлотӣ Муттаҳида ва ҳам пешоҳангони адвентизм ба равшанӣ сабт гардидааст, вале дарсҳо ва ҳушдорҳое, ки дар он нухуфтаанд, дар тӯли «чор насл» канор гузошта шудаанд. Балшассар ин ҳақиқатро ба таври комил намояндагӣ мекунад.

Муайян кардани як давраи дақиқи замон лозим нест, то муайян гардад, ки як насл чӣ миқдор аст, зеро Каломи Худо ҳаргиз ноком намешавад, ва он ба таври мустақим меғӯяд, ки маҳз дар насли чорум Худо дафтарҳоро бар халқҳое мебандад, ки бар зидди иродаи ошкоршудаи Ӯ исён кардаанд.

Ва Худо ҳамаи ин суҳанонро гуфта, фармуд: «Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ, берун овардам. Пеши Ман худоёни дигаре надошта бош. Барои худ ҳеҷ бутӣ кандакоришуда ва ҳеҷ монанди чизеро насоз, на аз он чи дар осмони боло аст, на аз он чи бар замини поён аст, ва на аз он чи дар обҳои зерин замин аст. Ба онҳо сачда нақун ва онҳоро ибодат нанам; зеро Ман, Худованд Худои ту, Худои ғайур ҳастам, ки гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми онҳое ки аз Ман нафрат доранд, мерасонам; ва ба ҳазорон аз онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро риоя мекунанд, марҳамат менамоям». Хуруҷ 20:1.

Дар насли охирин ва бинобар ин дар «насли чорум»-и пешгӯишудаи Исроили қадим, ҳам Яҳёи Таъмиддиханда ва ҳам Масеҳ он наслро ҳамчун насли афъӣ муайян карданд.

Эй насли афъӣ, шумо, ки бад ҳастед, чӣ гуна метавонед суҳанони нек бигӯед? Зеро аз фаровонии дил даҳон суҳан меғӯяд. Шахси нек аз ганҷинаи неки дил чизҳои некро берун меоварад; ва шахси бад аз ганҷинаи бади дил чизҳои бадро берун меоварад. Лекин Ман ба шумо меғӯям, ки барои ҳар суҳани беҳудае ки одамон гӯянд, дар рӯзи доварӣ аз он ҳисоб хоҳанд дод. Зеро аз суҳанони худ сафед карда хоҳӣ шуд, ва аз суҳанони худ маҳкум карда хоҳӣ шуд. Матто 12:34–37.

Дар насли охирини ҳайвони заминӣ, он мисли аждаҳо (афъӣ) суҳан меғӯяд. Аз соли 1863 то расидан ба қонуни якшанбе, шохи ҷумҳуриҳо аз Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳида рӯй гардонидаст. Баракатҳое, ки Худо бар он миллат ато намуд, дилҳои шаҳрвандон ва роҳбаронро аз масъулияти онҳо барои ҳифзи усулҳое, ки сарват ва фаровониро ба вучуд оварда буданд, ки онҳо аз он баҳраманд шуда буданд, дур сохт; ва онҳо ангезае, ки падарони муассисро дар таҳияи он санади муқаддас роҳнамоӣ мекард, ки сарват ва фаровониро ба вучуд овард, ки баъдтар ба он иҷозат доданд онҳоро фирефта созад, фаромӯш карданд. Онҳо

на танҳо мақсади он санади муқаддасро фаромӯш карданд, балки ҳамчунин масъулияти худро барои нигоҳ доштани усулҳои дар он санад ҷойгирфта низ фаромӯш карданд.

Аз соли 1863 то ба замони қонуни якшанбе, шоҳи ҳақиқии протестанти (Адвентизм) аз ҳақиқатҳои бунёдии худ, ки Худо онҳоро тавассути хизмати Уилям Миллер барқарор намуда буд, рӯй гардонд. Баракатҳое, ки Худо бар Адвентизм ато карда буд, дилҳои шаҳрвандон ва роҳбаронро аз масъулияти онҳо барои ҳифзи он усулҳое, ки сарвати рӯҳониеро, ки ба баҳраманд шудан аз он расида буданд, ба вучуд оварда буданд, гардонид; ва онҳо мақсади пешравонро дар пеш овардани он паёме, ки бар он ду ҷадвали муқаддас тасвир ёфта буд ва барои барқарор кардани сарвати нубувватие, ки мебоист онро ҳифз ва эълон кунанд, тарҳрезӣ шуда буд, фаромӯш карданд.

Вақте ки Худованд бо Исроили қадим дар кӯҳи Сино аҳд баст, Ӯ ду лавҳаи муқаддасро, ки даҳ қонуни Ӯро дар бар доштанд, ато намуд, то онҳо рамзи муносибати аҳдии Ӯ бо қавми Худ бошанд. Вақте ки Ӯ идҳои солонаро муқаррар кард, амр фармуд, ки дар Панतिकост қурбонии ду нон пешкаш гардад, ки бояд боло бардошта шаванд. Қурбонии тақондиҳии он ду нон ягона қурбонӣ дар хизмати муқаддасгоҳ буд, ки дар омодаسازیи он ҳамиртуруш (рамзи гуноҳи инсон, кина, шарорат ва риёкорӣ) дохил карда мешуд.

Фаҳр кардани шумо неқӯ нест. Оё намедонед, ки андаке ҳамирмоя тамоми ҳамирро турш мекунад? Пас ҳамирмояи кӯҳнаро берун кунед, то ки ҳамири наве бошед, чунон ки шумо беҳамирмоя ҳастед. Зеро ки Масеҳи мо, ки барраи Фисҳ аст, барои мо қурбон карда шуд. Пас идро на бо ҳамирмояи кӯҳна, ва на бо ҳамирмояи бадхоҳӣ ва шарорат, балки бо нони фатири ихлос ва ростӣ ба ҷо оварем. 1 Қўринтиён 5:6–8.

Дар ҳамин айём, чун тўдаи бешумори мардум ҷамъ омада буданд, ба дараҷае ки якдигарро поймол мекарданд, Ӯ аввал аз ҳама ба шогирдони Худ оғоз намуда, гуфт: «Аз ҳамирмояи фарисеён, ки риёкорист, ҳазар кунед». Луқо 12:1.

Ду нони чунбонидашаванда, ки ҳамчун қурбонии чунбонӣ боло бардошта мешуданд, рамзи байраки он яксаду чилу чор ҳазор буданд, ки, гарчанде гуноҳкор буданд, бо қудрати Худо ҳамири мояи бадхоҳӣ, шарорат ва риёкории худро берун карда буданд. Ҳамирмояе ки дар он нонҳо буд, одамонро (гуноҳкоронро) ифода мекард, ки тавассути раванди поксозӣ, ки ҳамчун «пӯхта шудан» дар оташи кўраи фиристодаи аҳд дар боби сеюми Малоқӣ тасвир шудааст, бар гуноҳ ғолиб омада буданд. Он нонҳо ҳамчунин «нони осмон»-ро ифода мекарданд, зеро ҳангоми тақдим шудан мебоист ҳамчун қурбонии чунбонӣ ба сӯи осмон боло бардошта шаванд.

Дар Панतिकост, ҳангоме ки вақти ба амал омадани иҷрои тимсоли он ду ноне, ки дар тўли солҳо дар ҷашни Панतिकост тақдим мешуданд, фаро расид, шогирдони Масеҳ ба қори даъват кардани гурӯҳи дигаре (нони дуюм) аз миёни ҷаҳони ғайрияҳудиён оғоз карданд. Пас он гоҳ ду нон вучуд медошт, ки ҳар ду аз гуноҳ (ҳамиртуруш) пок гардида буданд.

Ду лавҳаи Аҳкоми Даҳгона рамзи муносибати аҳдии Исроили қадим гардиданд, ва ду нони чунбонӣ муносибати аҳдиро бо калисои ибтидоии масеҳӣ ифода мекунанд. Дар оғози

таърихи ҳайвони замин, ду лавҳаи муқаддаси Ҳабакқук ҳамчун рамзи муносибати аҳдии Исроили муосир, шохи ҳақиқии протестантӣ, дода шуданд, ҳамон тавре ки Конститутсияи муқаддас ба шохи ҷумҳурихоҳ дода шуда буд. Ҳоло Худованд яксаду чилу чаҳор ҳазорро даъват менамояд, ки ҳамчун лашкари азим бархезанд, ва Ҳангоме ки онҳо ҷунин кунанд, онҳо ҳамчун ҳадияи ҷунбонӣ (нишон) боло бардошта хоҳанд шуд, вақте ки ба кӯрае андохта мешаванд, ки ҳафт маротиба тафсонида шудааст.

Он байрақ шарияти Дах Аҳкомро ифода мекунад; он ҳамчуни онҳоро ифода мекунад, ки дар кӯраи оташ бо Нони зиндаи Осмон дар паҳлуяшон роҳ мераванд, ва низ онҳоро, ки таълимоти асосиро, ки бар ду лавҳаи муқаддаси Ҳабакқук рамзгузорӣ шудаанд, побарҷо медоранд. Ҳамаи он рамзҳо дар ду шохиди боби ёздаҳуми Ваҳй ифода ёфтаанд.

Доварии Балшасар шаҳодатро бар зидди ҳар ду шохи ҳайвони замин ифода мекунад. Дар замони он доварӣ, як зан (калӣсо) буд, ки дарк мекард, ки ягона мард дар подшоҳӣ, ки метавонист хаттиро бишносад ва онро таъбир намояд, Дониёл буд.

Ва ман дар бораи ту шунидаам, ки ту метавонӣ таъбирҳо бикунӣ ва гиреҳҳои шубҳаро бикшӣ; акнун, агар ту тавонӣ ин навиштаро бихонӣ ва таъбири онро ба ман маълум кунӣ, ба арғувон пушонида хоҳӣ шуд, ва занҷири тилло бар гарданат хоҳад буд, ва ту ҳокими сеюм дар подшоҳӣ хоҳӣ гардид. Он гоҳ Дониёл дар ҳузури подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: ҳадияҳоят аз онӣ худат бод, ва мукофотҳоятро ба дигаре бидеҳ; вале ман ин навиштаро ба подшоҳ хоҳам хонд ва таъбири онро ба ӯ маълум хоҳам кард.

Эй подшоҳ, Худои Таоло ба Набукаднесар, падари ту, подшоҳӣ, азамат, ҷалол ва иззат ато карда буд. Ва ба сабаби ҳамон азамат, ки ба ӯ дода буд, ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва аҳли ҳар забон дар пеши ӯ меларзиданд ва ҳарос мекарданд: ҳар киро меҳост, мекушт; ва ҳар киро меҳост, зинда мемонд; ва ҳар киро меҳост, боло мебардошт; ва ҳар киро меҳост, фурӯ менишонд. Аммо Ҳангоме ки дилаш мутақаббир шуд ва рӯҳаш дар қибра саҳт гардид, ӯро аз тахти подшоҳияш фурӯ нишонданд, ва ҷалолашро аз ӯ гирифтанд. Ва ӯ аз миёни фарзандони одам ронда шуд; ва дилаш монанди ҳайвонот гардид, ва масканаш бо ҳарони ваҳшӣ буд; ӯро мисли говон алаф меҳӯронданд, ва тани ӯ аз шабнамаи осмон тар мешуд, то даме ки донист, ки Худои Таоло бар подшоҳии одамон ҳукмрон аст, ва ҳар киро бихоҳад, бар он таъйин мекунад.

Ва ту, эй Белшазар, писари ӯ, дили худро фурӯтан насохтӣ, гарчанде ки ҳамаи инро медонистӣ; балки худро бар зидди Худованди осмон боло бардоштӣ; ва зарфҳои хонаи ӯро назди ту оварданд, ва ту, ва бузургони ту, ва занонат, ва қанзаконат аз онҳо шароб нӯшидед; ва худоеи нуқра, ва тилло, ва биринҷӣ, оҳан, ҷӯб ва сангро, ки намебинанд, намешунаванд ва намедонанд, ситоиш кардӣ; вале он Худоро, ки нафаси ту дар дасти Ёст ва ҳамаи роҳҳои ту аз онӣ Ёст, ҷалол надодӣ. Пас ангуштони даст аз ҷониби Ё фиристода шуд, ва ин навишта навишта шуд. Ва ин аст он навиштае ки навишта шуд: МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ, УФАРСИН. Тафсири он ҷунин аст: МЕНЕ; Худо подшоҳии туро шумурдааст ва онро ба анҷом расондааст. ТЕКЕЛ; Ту дар тарозу баркашида шудай ва нуқсондор ёфт шудай. ПЕРЕС; Подшоҳии ту тақсим карда шуд ва ба мадиёнҳо ва порсийён дода шуд.

Пас Балшасар фармуд, ва Дониёлро либоси арғувонӣ пӯшониданд, ва занчири тилло бар гарданааш овехтанд, ва дар бораи ӯ эълон карданд, ки ӯ дар подшоҳӣ ҳокими саввум бошад. Дар ҳамон шаб Балшасар, подшоҳи калдониён, кушта шуд. Ва Дориюши Модӣ подшоҳиро гирифт, дар ҳоле ки тақрибан шасту ду сола буд. Дониёл 5:16–31.

Дар замони қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида косаи шарорат ва косаи муҳлати имтиҳон барои миллат, ва барои шоҳи ҷумҳуриявии муртад ва шоҳи протестантии муртад пур хоҳад шуд, зеро Худо «подшоҳӣ»-ро (шашумро) «шумурда, онро ба анҷом расонидааст». Ҳар ду шоҳ, ва миллат, «дар тарозуҳо» (и доварие, ки дар муқаддасгоҳ чараён дорад) «баркашида шуда, камомад ёфт мешаванд». Он гоҳ Иёлоти Муттаҳида «тақсим» хоҳад шуд, зеро ҷанги шаҳрвандӣ ва истибдод фаро хоҳад расид, ва баъдан ба подшоҳиҳои ҳафтум ва ҳаштуми нубуввати Китоби Муқаддас дода хоҳад шуд.

Дар бораи амӯриён Худованд гуфт: «Дар насли чаҳорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба камол нарасидааст». Гарчанде ки ин халқ ба сабаби бутпарастӣ ва фасодкоронаш барҷаста буд, ҳанӯз косаи гуноҳи худро лабрез накарда буд, ва Худо барои несту нобуд сохтани комили он амр наметод. Қавм бояд қудрати илоҳиро ба таври равшан зоҳиршуда медид, то ки бе узр монад. Офаридгори пуршафқат мехост то насли чаҳорум ба гуноҳи онҳо таҳаммул намояд. Пас, агар ҳеҷ тағйире ба сӯи беҳбудӣ дида намешуд, доварҳои ӯ бар онҳо фуруд меомаданд.

«Бо дақиқии хатононопазир Он Бепоён ҳанӯз ҳам бо ҳамаи халқҳо ҳисобе негӯх медорад. То он даме ки марҳаматаш бо даъватҳо ба тавба пешниҳод мегардад, ин ҳисоб боз хоҳад монд; аммо вақте ки рақамҳо ба миқдоре мерасанд, ки Худо муқаррар кардааст, хизмати ғазбаи ӯ оғоз меёбад. Ҳисоб баста мешавад. Сабри илоҳӣ хотима меёбад. Дигар ба нафъи онҳо илтиҷои марҳамат нахоҳад буд.»

«Пайғамбар, асрҳоро пеши назар оварда, ин замонро дар рӯйи худ дида буд. Халқҳои ин давра баҳрабардорони марҳаматҳое будаанд, ки назирашон то кунун дида нашудааст. Беҳтарин баракатҳои осмон ба онҳо ато гардидааст, аммо бар зидди онҳо такаббури афзоянда, хирсу тамаъ, бутпарастӣ, безътиной ба Худо ва носипосии паст навишта шудааст. Онҳо бо шитоб ҳисоби худро бо Худо ба анҷом мерасонанд.»

«Аммо он чи маро ба ларза меоварад, ин аст, ки онҳое, ки аз ҳама бештар нур ва имтиёзҳо доштаанд, ба бадқирдорӣ ҳукмрон олуфта шудаанд. Зери таъсири ноодилони атрофи худ, бисёре, ҳатто аз миёни онҳое ки ба ҳақиқат иқрордоранд, сард шудаанд ва аз чараёни пурзӯри шарр фурузада мешаванд. Тамасхури ҳамагонӣ, ки бар парҳезгорӣ ҳақиқӣ ва қудсияти муқаддас рехта мешавад, боис мегардад, ки онҳое, ки бо Худо наздикона пайванд надоранд, эҳтироми худро нисбат ба шариаи ӯ аз даст диҳанд. Агар онҳо аз рӯи нур мерафтанд ва аз таҳти дил ба ҳақиқат итоат мекарданд, ин шариаи муқаддас дар назари онҳо, маҳз ҳангоме ки чунин хор шумурда ва канор гузошта мешавад, боз ҳам гаронбаҳотар менамуд. Ҳар қадар ки беэҳтиромӣ ба шариаи Худо равшантар зоҳир мегардад, ҳамон қадар ҳатти ҷудокунанда миёни риоякунандагонӣ он ва ҷаҳон равшантар мегардад. Муҳаббат ба аҳкоми илоҳӣ дар як гурӯҳ ба ҳамон андоза меафзояд, ки нафрат нисбат ба онҳо дар гурӯҳи дигар зиёд мешавад.

«Бӯҳрон зуд наздик мешавад. Рақамҳое, ки бо суръат меафзоянд, нишон медиҳанд, ки вақти тафаккуди Худо қариб фаро расидааст. Ҳарчанд Ё ба чазо додан моил нест, бо вучуди ин, Ё чазо хоҳад дод, ва он ҳам ба зудӣ. Онҳое ки дар нур роҳ мераванд, нишонаҳои хатари наздикшавандаро хоҳанд дид; аммо онҳо набояд ором ништа, бо бепарвой интизори ҳалокат бошанд ва худро бо ин бовар тасаллӣ диҳанд, ки Худо қавми Худро дар рӯзи тафаккуд паноҳ хоҳад дод. Ҳаргиз чунин нест. Онҳо бояд дарк кунанд, ки вазифаи онҳост бо чидду ҷаҳди тамои барои наҷоти дигарон меҳнат кунанд ва бо имони қавӣ ба Худо барои ёрӣ назар дӯзанд. «Дуои самимонаву пурҳарорати шахси одил таъсири бузург дорад».

«Ҳамиртуруши парҳезгорӣ қуввати худро тамои аз даст наводааст. Дар он вақт, ки хатар ва рӯҳафтадагии калисо ба дараҷаи аз ҳама бузург мерасад, он гурӯҳи хурде, ки дар нур истодаанд, барои зиштиҳое ки дар ин сарзамин ба амал оварда мешаванд, оху нола хоҳанд кард. Вале махсусан дуоҳои онҳо барои калисо боло хоҳад рафт, зеро аъзои он ба тариқи ҷаҳон рафтор мекунанд.

Дуоҳои пуршиддати ин андаки содиқ беҳуда нахоҳанд буд. Вақте ки Худованд ҳамчун интиқомгиранда зоҳир мешавад, Ё ҳамчунин ҳамчун ҳомии ҳамаи онҳое хоҳад омад, ки имонро дар покии он ҳифз кардаанд ва худро аз олам беолоиш нигоҳ доштаанд. Маҳз дар ҳамин вақт аст, ки Худо ваъда додааст, ки мунтахабони Худро, ки рӯзу шаб сӯи Ё нидо мекунанд, интиқом хоҳад дод, ҳарчанд ки Ё нисбат ба онҳо муддати дароз таҳаммул меварзад.

«Фармон чунин аст: “Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар, ва бар пешониҳои он мардоне, ки барои ҳамаи зиштиҳое, ки дар миёни он ба ҷо оварда мешаванд, оху нола мекунанд ва фарёд мекашанд, аломате бигузор.” Ин оху нолакунандагон ва фарёдзанандагон калимаҳои ҳаётро эълон мекарданд; онҳо мазаммат менамуданд, насиҳат мекарданд ва илтиҷо менамуданд. Баъзе касоне, ки Худоро беҳурмат карда буданд, тавба карданд ва дилҳои худро пешӣ Ё фурутан сохтанд. Аммо ҷалоли Худованд аз Исроил дур шуда буд; гарчанде ки бисёре ҳанӯз ҳам ба иҷрои шаклҳои зоҳирии дин идома медоданд, қудрат ва ҳузури Ё намерасид». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 208–210.

Онҳое ки аз ҷониби Дониёл нишон дода шудаанд, вақте ки Ё дар ҳузури Белшацар меистод, ва «Ояндаи Амриқоро» медонанд, он гоҳ «ҷомаи арғувонии» Дониёл, «гарданбанди тилло», қабул хоҳанд кард ва эълон карда хоҳанд шуд, ки «ҳокими сеюм дар подшоҳӣ» мебошанд. Арғувонӣ нишона ва ранги нахустзода аст, ки насиби дучандаи мероси Падарро қабул мекунанд, ва ҳамон яксаду ҷилу ҷаҳор ҳазор мебошанд.

Инҳо касоне ҳастанд, ки бо занон палид нашудаанд; зеро онҳо бокираанд. Инҳо касоне ҳастанд, ки ба ҳар ҷо Барра равад, аз пайи Ё мераванд. Инҳо аз миёни одамон фидия дода шудаанд, то нахустмеваҳо барои Худо ва барои Барра бошанд. Ваҳй 14:4.

Аз ду ноне, ки ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд, нахустзода (аввалин меваҳо) аст, ки бар дасти онҳо риштаи арғувонӣ гузошта мешавад.

Ва ҳангоме ки ӯ дард мекашид, яке дасташро берун овард; ва момодоя гирифта, бар дасти ӯ риштаи арғувонӣ баст ва гуфт: «Ин аввал берун омад». Ва чунин шуд, ки чун ӯ дасташро пас кашид, инак, бародараш берун омад; ва ӯ гуфт: «Чӣ гуна ту роҳ кушода баромадӣ? Ин шикоф бар ту бод». Бинобар ин номи ӯ Форес хонда шуд. Ва баъд аз он бародараш берун омад, ки риштаи арғувонӣ бар дасташ буд; ва номи ӯ Зора хонда шуд. Ҳастӣ 38:28–30.

Аввалин боре ки «қирмизӣ» дар Навиштаҳо зикр мешавад, он ҳангомест ки «Зораҳ», ки нахустзода буд ва номи ӯ маънои «нури тулӯъкунанда»-ро дорад, аз миёни дугониконе ки аз Яҳудо падарӣ шуда буданд, аввал берун омад. Модар, Тамор (ки фоҳишагӣ карда буд), зани писари фавтидаву шарيري Яҳудо буд. Зораҳ, «нури тулӯъкунанда», аз қабилаи Яҳудо буд ва бар дасти ӯ риштаи қирмизӣ буд. «Форас» маънои раҳна кардан ё берун частанро дорад, ва ӯ намояндаи онҳост, ки аз папагӣ ҷудо мешаванд ва дар вақти бӯҳрони қонуни якшанбе аз Бобил берун меоянд.

«Хати арғувонӣ» ҳамчунин он нишонае буд, ки фоҳишаи Ериҳоро ҳифз кард, вақте ки шаҳри Ериҳо хароб карда шуд.

Инак, ҳангоме ки мо ба ин замин дароем, ин ресмони риштаи арғувониро ба он тирезае, ки моро аз он фуруд овардӣ, бибанд; ва падари худ, ва модари худ, ва бародарони худ, ва тамоми аҳли хонаи падари худро назди худ ба хона гирд овар. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз дарҳои хонаи ту ба кӯча берун равад, хуни ӯ бар сари худи ӯ хоҳад буд, ва мо бегуноҳ хоҳем буд; ва ҳар кӣ бо ту дар хона бошад, хуни ӯ бар сари мо хоҳад буд, агар дасте бар ӯ дароз шавад. Ва агар ту ин кори моро ифшо намой, он гоҳ мо аз савганде ки моро водор кардӣ бихӯрем, озод хоҳем буд. Ва ӯ гуфт: «Мувофиқи суҳанони шумо, чунин бод». Ва онҳоро равона кард, ва онҳо рафтанд; ва ӯ ресмони арғувониро ба тиреза баст. Ехушаъ 2:18–21.

Либоси қирмизии Дониёл нишон медиҳад, ки ӯ дар он замон яксаду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекунад, нахустини ду нони чунбонандаеро, ки боло бардошта мешаванд. Ҳамчун онҳо, онҳо Нони осмонро намояндагӣ мекунанд, ки дар толори умумӣ, дар роҳи ӯ ба сӯи маслубшавӣ, ба ӯ ҷомаи қирмизӣ пӯшонида шуд. Дар толори зиёфати Белшасар, ки тимсоли ҳамон толори умумӣ буд, ки дар он ҷо ба Исо ҷомаи қирмизӣ дода шуд, он ба касоне дода мешавад, ки бухронеро, ки дар «Оянда барои Амрико» андаке пеш аст, дарк мекунанд.

Он гоҳ сарбозони воли Исро ба ҳавлии қаср дароварданд ва тамоми дастаи сарбозонро назди ӯ гирд оварданд. Ва ӯро либос канданд ва ҷомаи арғувонии сурх бар ӯ пӯшониданд. Матто 27:27, 28.

Ҷомае ки ба онҳое дода мешавад, ки Дониёл онҳоро намояндагӣ мекунад, ҷомаи адолати Масеҳ аст, ки сафед мебошад.

Биёед шодмонӣ кунем ва хурсанд бошем, ва ӯро ҷалол диҳем; зеро тӯи Барра фаро расидааст, ва зани ӯ худро тайёр кардааст. Ва ба вай дода шуд, ки либоси катони нозук, пок ва сафед бипӯшад; зеро он катони нозук адолати муқаддасон аст. Ваҳй 19:7, 8.

Чомае, ки ба онҳое дода шудааст, ки дар симои Дониёл муаррифӣ шудаанд, ҳам арғувонӣ аст ва ҳам сафед, зеро чомаҳои онҳо бо собуни чомашӯӣ шуста шудааст, аз ҷониби он чомашӯӣе ки дар Малоқӣ, боби сеюм, зикр шудааст, вақте ки ӯ писарони Левиро пок месозад.

Лекин кист метавонад рӯзи омадани Ёро таҳаммул намояд? ва кист ҳангоми зоҳир шудани Ё устувор биистад? зеро Ё мисли оташи заргар ва мисли собуни шустушӯкунандагон аст: Ва Ё ҳамчун заргар ва поккунандаи нукра хоҳад нишаст; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар росткорӣ биёранд. Малоқӣ 3:2, 3.

Чома сафед аст, аммо фақат аз он сабаб ки он дар хуни сурхи барраи қурбонӣ шуста шудааст.

Ва аз ҷониби Исои Масех, ки Шоҳиди амин ва Нахустзода аз миёни мурдагон ва Сарвари подшоҳони замин аст. Ба Ё, ки моро дӯст дошт ва моро аз гуноҳҳоямон бо хуни Худ шуст, Ва моро назди Худо ва Падари Худ подшоҳон ва қоҳинон гардонид, ҷалол ва ҳукмронӣ то абадулобод бод. Омин. Ваҳй 1:5, 6.

Аввалин зикри занҷири тиллоӣ он ҷо аст, ки Юсуф ба сарвари Миср таъйин карда мешавад.

Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Инак, туро бар тамоми замини Миср муқаррар намудам». Ва фиръавн ангуштарини худро аз дасташ кашида, бар дасти Юсуф гузошт, ва ӯро ба либосҳои катони нафис орошт, ва занҷири тилло бар гарданаш овехт; ва ӯро дар аробаи дуввуме, ки дошт, савор кард; ва пеши ӯ нидо мекарданд: «Зону бизанед!» Ва ӯро бар тамоми замини Миср ҳоким гардонид. Ва фиръавн ангуштарини худро аз дасташ кашида, бар дасти Юсуф гузошт, ва ӯро ба либосҳои катони нафис орошт, ва занҷири тилло бар гарданаш овехт. Ҳастӣ 41:41–43.

Сабаби он ки Юсуф аз ҷониби фиръавн ҳоким бар Миср таъйин гардид, ин буд, ки Юсуф метавонист ҳоби фиръавнро дар бораи «ҳафт замон», вобаста ба вазии ҳаробиовари «боди шарқӣ», таъбир намояд.

Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Дар ҳоби худ, инак, ман бар қанори дарё истода будам; ва инак, аз дарё ҳафт гов баромаданд, фарбеҳчусса ва хушнамо, ва дар ҷароғоҳ мечариданд. Ва инак, пас аз онҳо ҳафт гови дигар баромаданд, лоғар ва бисёр баднамо ва қамгӯшт, ҷунон ки ман дар тамоми замини Миср барои зиштишон ҳаргиз надида будам. Ва говони лоғар ва баднамо он ҳафт гови аввали фарбеҳро хӯрданд. Ва ҳангоме ки онҳоро хӯрданд, маълум намешуд, ки онҳоро хӯрдаанд; балки онҳо ҳамоно баднамо буданд, мисли аввала. Пас ман бедор шудам. Ва дар ҳоби худ дидам, ва инак, ҳафт хӯша бар як поя баромаданд, пурдон ва некӯ. Ва инак, пас аз онҳо ҳафт хӯшаи пажмурда, борик ва аз боди шарқ сӯзонда рӯиданд. Ва хӯшаҳои борик он ҳафт хӯшаи некӯро фуру бурданд; ва ман инро ба ҷодугарон гуфтам, вале ҳеҷ касе набуд, ки онро ба ман баён кунад». Ва Юсуф ба фиръавн гуфт: «Ҳоби фиръавн як аст; Худо ба фиръавн он чиро, ки дар ҳоли ба амал овардани он аст, нишон додааст». Ҳастӣ 41:17–25.

Юсуф хоби Фиръавнро бар асоси усули «сатр бар сатр» таъбир кард, зеро ӯ аввал ба Фиръавн фаҳмонд, ки он ду хоб яканд. Сипас ӯ калимаи «ҳафт»-ро, ки бо «говон» ва «хӯшаҳо» вобаста буд, ҳамчун рамзҳо таъбир намуд. Калимаи «ҳафт» дар ин порча ҳамон калимаест, ки дар Левитикон бисту шаш ҳамчун «ҳафт бор» тарҷума шудааст. Юсуф «ҳафт»-ро ҳамчун рамзи ҳафт сол, ё ду ҳазору панҷсаду бист рӯз, таъбир кард. Ҳам Юсуф ва ҳам Дониёл ҳар ду рамзи «ҳафт бор»-и Левитикон бисту шашро таъбир мекарданд.

Дар хоби фиръавн гуруснагӣ аз он сар зад, ки хӯшаҳои ғалла «аз боди шарқӣ сӯхта» шуданд. Сатр бар сатр, чунон ки Юсуф бевосита ба кор мебарад, «боди шарқӣ» муайян месозад, ки маҳз Ислон он давраи қаҳтӣ ва фурӯпошии иқтисодиёро ба вучуд меоварад, ки он ҳангоме оғоз меёбад, ки ба Юсуф ва Донёр гарданбанди тиллоӣ дода мешавад, ки барафрохта шудани парчамро барои қаҳон (Мисри Юсуф) ифода мекунад, ва то рамаи дигари Худоро аз Бобили (Донёр) даъват карда, берун оварад.

Ду шохи Иёлотӣ Муттаҳида аз ҷониби ҳамаи қудратҳои пешгӯии Китоби Муқаддас, ки ҳамчун ду миллат тасвир шудаанд, ифода меёбанд. Ба ин Фаронса низ дохил мешавад, ки аз назари пешгӯӣ аз Садум ва Миср, ва низ аз Исроил, ки аз салтанатҳои шимоли ва ҷанубӣ иборат буд, ва ҳамчунин аз Империяи Модо-Форс иборат аст. Ду шохи Модо-Форс дар боби ҳаштуми Дониёл нишон медиҳанд, ки яке аз шохҳои он салтанат баъдтар бармехезад.

Пас ман ҷашмони худро боло бардоштам, ва дидам, ва инак, пеши дарё қўқоре меистод, ки ду шох дошт; ва ҳар ду шох баланд буданд, аммо яке аз дигаре баландтар буд, ва шохи баландтар дертар баромад. Дониёл 8:3.

Ду шохи Модою Форс ду шохи ҳайвони заминро ифода мекунанд, ва бинобар ин яке аз шохҳои ҳайвони замин бояд баландтар бошад ва баъдтар барояд. Дар вақти охир, дар соли 1798, ҳукмронии ҳайвони замин оғоз ёфт, ва шохи протестантизм ба қўҳи Кармил аз ҷониби Илёс-пайғамбар, ки бо Вилиям Миллер намоёндагӣ мешуд, бурда шуд. Бояд муборизае ба вуқӯ меомад, ки тафовути миёни пайғамбари ҳақиқӣ ва пайғамбари козибро ошкор месохт, ва ин дар имтиҳони қўҳи Кармил, ки аз 11 августи 1840 то 22 октябри 1844 рӯй дод, анҷом меёфт.

Адветизми миллерӣ ба таври иноятomez ҳамчун набиҳои ҳақиқӣ муайян карда шуд, ҳамзамон бо он ки мазҳабҳои протестантии Иёлотӣ Муттаҳида ба Руми папавӣ бозгаштанд ва духтарони он гардиданд. Дар соли 1863 шохи ҳақиқии протестантии адветизми миллерӣ, бо бозгашт ба ҳамон мушоракате ки протестантизми муртад дошт, ба ҳамон усули фосиди омӯзиши Китоби Муқаддас, ки протестантизми муртад ба он тақия мекард, бозгашт; зеро онҳо кори тадриҷии худро дар рад кардани паёми Илёс оғоз намуданд. Дар ҳамон давраи вақт ҷанги шаҳрвандии Иёлотӣ Муттаҳида низ оғоз ёфт. (Қайд кунед, ки вақте Рӯҳулқудс рад карда мешавад, он гоҳ рӯҳи дигар ҳукмрон мегардад, ва натиҷа ҳамеша ҷанг аст.) Он гоҳ миллат ба таври айнӣ, сиёсӣ ва нубувватӣ тақсим гардид. Шохи ҷумҳурихоҳӣ, аз ҳамон лаҳза ба баъд, дар муборизаи рӯ ба афзоиш миёни ду ҷизби асосии сиёсӣ қарор мегирифт.

Аз соли 1863, ки рамзи ҷудой буд, зеро он сол худ маркази ҷанги шаҳрвандӣ миёни Шимол ва Ҷануб буд, ду гурӯҳи сиёсӣ аз шохи ҷумҳуриявӣ ва ду гурӯҳ аз шохи протестантӣ ба

вучуд омаданд, ки аз ҳизбҳои Демократӣ ва Ҷумҳуриявӣ, ва аз протестантҳои муртад, ки рӯзи якшанбе ва шанbero нигоҳ медоштанд, иборат буданд. Тақсимои дугонаи ҳар кадом шох дар айёми Масеҳ ба воситаи саддуқиён ва фарисиён намунавӣ гардонида шуда буд. Як табақа ошкоро принципҳои бунёдиро рад мекард, ва табақаи дигар даъво мекард, ки принципҳои бунёдиро ҳимоят мекунад, аммо дар ниҳоят онҳоро бо суннатҳо ва расму ойинҳои инсонӣ иваз намуд.

Дар 11 сентябри соли 2001 давраи озмоиши сурати ҳайвон ба таври нубувватӣ оғоз гардид, ва он дар қонуни якшанбе, ё дар базми мастонаи Белшазар, ба авҷи худ мерасад. Қонуни якшанбе он тамғаест, ки нишон медиҳад иттиҳоди калисо ва давлат комилан ташаккул ёфтааст. Дар он лаҳза, ду шохӣ ҷумҳурихоҳии муртад ва протестантизми муртад ба як шохӣ муртад табдил меёбанд, ва маҳз он вақт Дониёл шохӣ сеюм, ё ҳокими сеюм, ё шохӣ ҳақиқии протестантӣ мегардад, ки дар охир бармеояд ва баландтар аст, зеро маҳз дар ҳамон вақт ӯ ҳамчун алам барафрошта мешавад.

Юсуф ва Дониёл як хатти пайғамбарӣ ҳастанд, зеро сатр бар сатр, ҳамаи пайғамбарон рӯзҳои охириро муайян мекунанд. Ҳар дуи онҳо «ҳафт замон»-ро, вақте ки онро диданд, шинохтанд. «Боди шарқӣ»-и Ислон аз зери девор ворид мешавад, дар ҳоле ки онҳо ба Белшазар ва Фиръавн тафсири он чи «Оянда барои Амрико» аст, пешкаш мекунанд. Онҳо «ҷомаи арғувонӣ»-и адолати Масеҳро дар бар доранд, ки ҳамон «ҷомаи сафед» аст, ки ба воситаи хуни Масеҳ чунин гардонида шудааст. Онҳо ҳамчун байрақ боло бардошта мешаванд ва ҳамчун тоҷ, ё занҷири тиллоӣ, намояндагӣ мегарданд, ҳангоме ки онҳо ҳокими сеюм мешаванд, ки болотар мебарояд ва дар охир бармеояд.

Мо дар мақолаи навбатӣ бо боби шашуми Дониёл идома хоҳем дод.

«Дар он шаби охирини девонагии аҳмақона, Белшазар ва амирони ӯ паймонаи гуноҳи худ ва гуноҳи салтанати калдониёнро пур карда буданд. Дасти боздорандаи Худо дигар наметавонист бади наздикшавандаро дур гардонад. Ба воситаи тадбирҳои гуногуни илоҳӣ, Худо кӯшида буд, ки ба онҳо эҳтиром нисбат ба шариати Худо биомӯзонад. “Мо мехостем Бобилро шифо диҳем,” эълон кард Ӯ дар бораи касоне ки акнун довари онҳо то ба осмон мерасид, “вале вай шифо наёфт.” Ирмӣ 51:9. Аз сабаби қарафтории аҷибӣ дили инсон, Худо билохира зарур донист, ки ҳукми бебозгаштро содир намояд. Белшазар бояд фурӯ меафтод, ва салтанати ӯ бояд ба дасти дигарон мегузашт.» «Пайғамбарон ва Подшоҳон», 530.